

Lawaai en lichthinder

Mijn neefes Frank en Laurens uit Bloemendaal logeerden een keer bij mij toen ze zes en vijf jaar oud waren. Ze konden niet slapen. De jongens waren zelfs bang, omdat ze steeds buiten luid lawaai hoorden, dat ze niet konden thuisbrengen. Er vlogen straaljagers. Dat heb ik hen uitgelegd. Er kon hen niets gebeuren. Of ze echt bang waren, weet ik niet. Ze slaagden er in ieder geval in om pas heel laat te gaan slapen. Wanneer ik in Bloemendaal ben, kijk ik iedere keer naar de lucht, wanneer een vliegtuig is opgestegen van Schiphol of daar bijna landt. Dat geluid ben ik niet gewend. Het is een feit, dat (onbekend) plotseling geluid meer hinder voor mensen veroorzaakt dan een voortdurende stroom van lawaai, zeker wanneer er opeens heel veel lawaai is. Dat noemen we piekniveaus. Zo is het ongezonder om naast een spoorlijn te wonen, waar 's nachts af en toe een goederentrein over dendert dan om te wonen naast een snelweg. Aan luchtverontreiniging denk ik dan even niet.

In Nederland gelden geluidsnormen, die officieel slechts zijn bedoeld om mensen tegen lawaai te beschermen. Op geluidsgevoelige gebouwen, zoals een ziekenhuis, een school of een woning, mag door bijvoorbeeld verkeer een bepaald aantal decibels op de gevel van die gebouwen worden geproduceerd. Wanneer een nieuwe woonwijk naast een snelweg verrijst, verandert vaak de maximum snelheid op die weg tot bijvoorbeeld 70 kilometer per uur. Dat heeft

niets te maken met de verkeersveiligheid. Langzamer verkeer produceert minder geluid en zonder een verlaging van de maximum snelheid zou die woonwijk niet op die plek mogen worden gebouwd. Een bijkomstigheid van de geluidsnormen is dat ook dieren worden beschermd tegen lawaai, wanneer zij zich in de buurt van een geluidsgevoelig object bevinden. De invloed van lawaai werkt bij veel dieren net zoals bij mensen. Dieren gaan er echter altijd vandoor bij een onbekend piekniveau.

Hinder van licht, wat bij dieren veel eerder speelt dan bij mensen, is een relatief nieuwe ontdekking. Juist om dieren te beschermen, is het belangrijk om onnodige lichthinder te voorkomen. Frank en Laurens hebben nog nooit geklaagd over te veel licht. Er moet zelfs een lamp aan om te kunnen slapen. Inmiddels zijn ze zo oud, negen en acht jaar, dat ze zelf met veel plezier "geluids-overlast" veroorzaken. Wanneer Frank in mijn tuin doet alsof hij een brullende tijger is, wordt Laurens niet bang. Maar alle vogels zijn dan wel verdwenen.